

Silvie odhrnula oponu a venku se postavila na své místo.

„Velevážené dámy, velevážení pánové, z celého srdce vás vítám na první berlínské módní přehlídce v suti-
nách. Za námi, na rohu Ku'dammu a Budapeststrasse,
stával Obchodní dům Thalheim, všichni si to jistě ještě
pamatujete. Mnoho let byl v Charlottenburgu centrem
elegantního odívání, v roce 1943 ale při bombovém útoku
vyhořel. Nicméně nyní v míru naše nová móda povstává
z popela jako Fénix...“

Mluvila měkkým, plným hlasem, znělo to radostně
a neotřepaně, přestože byla z jejího hlasu cítit i špetka
melancholie. Silvie ihned chytila správný rytmus a vklá-
dala do řeči vhodné pauzy. Přísně si ohlížela, aby ni-
kdo předem nenahlédl do jejího konceptu, a to, co ří-
kala, a především jak to říkala, vyvolávalo u posluchačů
hlasitý a srdečný aplaus.

„... a nyní přivítejte mou sestru Rike v kreaci od Mi-
riam Sternbergové, která mimochodem navrhla všechny
dnešní modely a z velké části je též vlastnoručně ušila –
bavlna v krémové barvě s drobnými zelenými kvítky je
zpracovaná do sportovně laděných šatů s úzkým pasem
a zvonovou sukní...“

Hlavně nezakopnout a neupadnout, říkala si Rike.
Jít a usmívat se, usmívat se a jít, to je všechno, co mu-
síš dělat. Vepředu prkno končí, tam se krátce zastavíš
a zapózujeteš, pak se otočíš a stejně houpavým krokem
půjdeš zpátky.

Najednou bylo všechno snadné, skoro jako dřív, když
byly ještě děti a před velkými přehlídkami, které se ko-
naly dvakrát do roka a aplaudovala jim celá berlínská

honorace, si namyšleně hrály na molu na manekýnky. Nohy jako by se jí pohybovaly samy od sebe.

Pak se ale přidala hlava.

Ne, vůbec nic není jako dřív, maminka je po smrti, Oskar je nezvěstný, vila obsazená a obchodní dům už neexistuje...

Náraz větru jí zavál pod sukni a vzdul látku vzhůru.

„Hernajs, holka, ty máš nohy až do nebe!“ nechal se strhnout jeden nadšený divák – a potlesk nebral konce.

Došlo jen ke dvěma malým nedopatřením – Pauline se převlékala příliš rychle a poškodila při tom výstřih na hedvábných šatech a Claire uprostřed mola ztratila jeden střevíc a někdo z davu jí ho k pobavení všech zase podal nahoru, jinak probíhalo všechno skvěle. Emminy bujné tvary v kreповé bavlně a žerzejovém materiálu zdůrazňujícím postavu si vysloužily pár obdivných hvízdnutí, možná i proto, že po starých pláňkách kráčela s Tlapkou na vodítku, a ona se celá rozzářila.

Před vozíky na odvážení sutin se tlačilo čím dál víc lidí, až by se mohlo zdát, že přišel celý Berlín – celý Charlottenburg tu byl zcela jistě. Trojici „hadrových šatů“ zařadily záměrně až úplně na konec, a když Silvie krátce vysvětlovala historii jejich vzniku, všichni zúčastnění zadrželi dech:

„Dejte nám hadry! Uděláme z nich šaty! – no není to nádherné, dámy a pánové? Určitě jste už viděli viset tyhle plakáty na mnoha místech ve městě. A k naší radosti také hodně z vás této výzvy uposlechlo, my ale potřebujeme, abyste jí uposlechli všichni! Protože máme v plánu vyrábět takových šatů víc, celou konfekci, cenově dostupnou pro všechny a pro každého...“